№ 3. Warszawa, dnia 20 Lutego 1919 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 2 mk. Prenumerata kwartalna 10 mk. Ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“ oraz inseraty publiczne należy kierować do Administracji, (Wydział gospodarczy Ministerstwa Skarbu Nowy Świat 69). Cena ogłoszeń za wiersz jednoszpaltowy po tekście 2 mk.

TREŚĆ:

Podatki bezpośrednie.

27.

Dekret

w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Tytułem zaliczki na ogólną państwową daninę od majątku pobierze się od następujących przedmiotów majątkowych, znajdujących się na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego, jednorazową państwową daninę:

a) od nieruchomości w miastach i miasteczkach podług przybliżonej czystej wartości;

b) od gruntów, podlegających państwowemu podatkowi gruntowemu tudzież od nieskarbowych gruntów leśnych, wolnych od podatku gruntowego, podług obszaru i urodzajności;

c) od majątków w kapitale podług ich czystej wartości, a to wedle niżej podanych zasad.

Art. 2.

Celem wymiaru daniny od nieruchomości w miastach i miasteczkach należy przybliżoną czystą wartość ustalić w drodze oszacowania przy pomocy dat, zawartych bądź to w aktach wymiaru podatku od nieruchomości w miastach, bądź też w aktach wymiaru podatku majątkowego.

Jeśli w tej drodze nie da się uzyskać wystarczających danych, należy przybliżoną wartość ustalić na podstawie innych rozporządzalnych dat, a w razie potrzeby wezwać płatnika do dostarczenia potrzebnych danych. Wezwaniu temu jest płatnik obowiązany zadośćuczynić.

Art. 3.

Od daniny są wolne nieruchomości w miastach i miasteczkach, służące wyłącznie celom dobroczynnym albo przeznaczone na bezpłatny publiczny użytek, tudzież nieruchomości, których przybliżona czysta wartość nie przenosi 20.000 mk., względnie 30.000 kor.

Art. 4.

Danina wynosi przy nieruchomościach miejskich o przybliżonej czystej wartości:

wyżej 20.000 mk. wzgl. 30.000 kor. do 50.000 mk. wzgl. 75.000 kor. — $^1/_2$%;

wyżej 50.000 mk. wzgl. 75.000 kor. do 100.000 mk. wzgl. 150.000 kor. — $^3/_4$%;

wyżej 100.000 mk. wzgl. 150.000 kor. do 200.000 mk. wzgl. 300.000 kor. — 1%;

wyżej 200.000 mk. wzgl. 300.000 kor. do 500.000 mk. wzgl. 750.000 kor. — $1^1/_2$%;

wyżej 500.000 mk. wzgl. 750.000 kor. — 2% wartości. Wartość nieruchomości miejskich należy ustalić wedle stanu z d. 1 stycznia 1919 r.

Art. 5.

Od gruntów wymierzy się i pobierze jednorazową daninę podług klas urodzajności, ustalonych dla wymiaru i poboru podatku gruntowego, wedle następujących zasad:

1. od gruntów, podlegających dworskiemu podatkowi gruntowemu:

a) jeżeli obowiązany do opłaty daniny posiada w okręgu wymiarowym łącznie nie więcej jak 50 morgów gruntu, podległego daninie, należy zapłacić od morga gruntu, zaliczonego:

do klasy	I	— 10 mk.	wzgl.	17 k.	50 h.,
„ „	II	— 8 „	„	14 „	— „
„ „	III	— 6 „	„	10 „	50 „
„ „	IV	— 5 „	„	8 „	75 „
„ „	V	— 4 „	„	7 „	— „

b) przy posiadłościach gruntowych od 51 morgów do włącznie 100 morgów wynosi danina od morga gruntu, zaliczonego:

do kl.	I	— 12 mk.	50 f.	wzgl.	22 k.	— h.
„ „	II	— 10 „	50 „	„	18 „	50 „
„ „	III	— 8 „	50 „	„	15 „	— „
„ „	IV	— 7 „	25 „	„	12 „	50 „
„ „	V	— 6 „	— „	„	10 „	50 „

c) przy posiadłościach ponad 100 morgów wynosi danina od morga, zaliczonego:

do klasy	I	— 15 mk.	— f.	wzgl.	26 k.	50 h.
„ „	II	— 13 „	— „	„	23 „	— „
„ „	III	— 11 „	— „	„	19 „	50 „
„ „	IV	— 9 „	50 „	„	16 „	75 „
„ „	V	— 8 „	— „	„	14 „	— „

2. od gruntów, podlegających włościańskiemu podatkowi gruntowemu, zaliczonych:

do klasy I wynosi danina od morga 10 mk. względnie 17 k. 50 h.,

do klasy II wynosi danina od morga 8 mk. względnie 14 kor.,

do klasy III wynosi danina od morga 6 mk. względnie 10 kor. 50 hal.

do klasy IV wynosi danina od morga 4 mk. względnie 7 kor.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, mogą być przyznawane ulgi:

a) dla gospodarstw do 6 morgów w wysokości do 50% daniny przez władze skarbowe 1-ej instancji według instrukcji Ministerstwa Skarbu,

b) w innych wypadkach — przez Ministra Skarbu.

Art. 6.

Daninie od majątku w kapitale podlega cały czysty majątek kontrybuenta w gotówce, papierach wartościowych lub wierzytelnościach, którego wysokość należy ustalić przy pomocy danych, zawartych w aktach wymiarowych innych państwowych podatków bezpośrednich, względnie w drodze przybliżonego oszacowania, w razie potrzeby po poprzedniem przesłuchaniu płatnika, który obowiązany jest na żądanie organu wymiarowego udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

Wysokość majątku należy ustalić wedle stanu z dn. 1 stycznia 1919 r.

Przy wymiarze daniny od kapitałów towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę wymiaru czysty majątek w kapitale, ustalony na podstawie ostatniego bilansu.

Od daniny są wolne majątki w kapitale, służące wyłącznie celom dobroczynnym albo przeznaczone na publiczny bezpłatny użytek, tudzież majątki do 20.000 mk., względnie 30.000 kor. włącznie.

Art. 7.

Daninę od majątku w kapitale wymierzy się w wysokości, określonej w art. 4 odnośnie do nieruchomości w miastach i miasteczkach.

Art. 8.

Daninę ma zapłacić właściciel przedmiotu daniny, względnie ten, kto jest uprawniony do trwałego pobierania dochodu z tego przedmiotu.

Art. 9.

Wymiar i pobór daniny uskuteczni się w tym okręgu wymiarowym, w którym znajduje się przedmiot, podlegający daninie.

Przedmioty tej samej kategorji, znajdujące się w tym samym okręgu wymiarowym a należące do jednego płatnika, należy przy ocenieniu obowiązku i wysokości opłaty łącznie uwzględnić.

Art. 10.

Podstawy wymiaru daniny od nieruchomości miejskich i od majątku w kapitale ustali komisja, złożona z 1 urzędnika skarbowego jako przewodniczącego i z 2 członków powołanych przez władze skarbowe 1-ej instancji z grona obowiązanych do opłaty daniny.

Art. 11.

Na podstawie oszacowania komisji (art. 10) wymierzy daninę władza skarbowa 1-ej instancji.

Art. 12.

Za jednostkę celem wymiaru daniny od gruntów uważa się jednostkę, przyjętą przy wymiarze podatku gruntowego.

Wymiar przeprowadzi władza podatkowa 1-ej instancji na podstawie urzędowych danych, które służyły za podstawę ostatniego wymiaru podatku gruntowego.

Przy wymiarze daniny od lasów nieskarbowych, wolnych od podatku gruntowego, należy je zaliczyć do najniższej klasy urodzajności.

Art. 13.

Nakazy płatnicze na wymierzone daniny należy doręczyć płatnikom indywidualnie, zaś odnośnie do daniny od gruntu w sposób, przepisany przy podatku gruntowym.

Art. 14.

Przeciw wymiarowi daniny służy prawo odwołania do Ministerstwa Skarbu w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu zapłaty.

Odnośnie do daniny od gruntów odwołanie może być wniesione jedynie w razie zaczepienia wymiaru z powodu mylnego obliczenia.

Odwołanie nie ma mocy wstrzymującej.

Nadanie rekursu na pocztę lub telegraf uważa się za wniesienie.

Art. 15.

Odwołanie wnosi się do władzy skarbowej 1-j instancji z wyjątkiem odwołań przeciw daninie od gruntów, łącznie wymierzonej, które należy wnosić do odnośnej gminy.

Odwołanie rozstrzyga Ministerstwo Skarbu. Władza skarbowa 1-ej instancji ma prawo sprostować zaczepiony wymiar we własnym zakresie działania bez przedkładania odwołania do rozstrzygnięcia przez Ministerstwo Skarbu, jeżeli obniżenie wymierzonej daniny nie przenosi 100 mk., względnie 150 kor. w poszczególnym wypadku.

Art. 16.

Daninę, wymierzoną pojedyńczym płatnikom, należy wpłacać w kasie skarbowej właściwego powiatu, zaś daninę od gruntów, wymierzoną łącznie,— w dotyczącej gminie, a to do 15 dni po doręczeniu nakazu zapłaty.

Administracja gminy jest odpowiedzialna za wpływ całej sumy, przypadającej z gminy tytułem daniny od gruntów, łącznie wymierzonej.

Art. 17.

Od niewpłaconych w terminie należności będzie się pobierało odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie, począwszy od dnia płatności. Miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Zaległe daniny będzie się ściągało przymusowo jak inne zaległe opłaty skarbowe.

Art. 18.

Ministerstwo Skarbu może wszystkie przedmioty majątkowe, które ucierpiały przez wojnę, uwolnić od opłaty daniny w całości lub w części.

Art. 19.

Kto na wezwanie władzy skarbowej lub organu wymiarowego składa świadomie nieprawdziwe oświadczenie w zamiarze, aby wymiar daniny udaremnić lub niższy wymiar spowodować, tego ukarze władza skarbowa 1-ej instancji grzywną od 100 do 50.000 mk., względnie 150 — 75.000 koron.

Kto popełnia czyn określony w pierwszym ustępie świadomie, lecz bez określonego tam zamiaru, podlega grzywnie od 50 do 10.000 mk., względnie 75 — 15.000 koron. Tej samej grzywnie podlega każdy, kto skierowanemu doń urzędownie wezwaniu nie uczyni zadość; grzywny te mogą być powtarzane.

Przeciwko każdemu orzeczeniu karnemu władzy skarbowej 1-ej instancji można wnieść rekurs do Ministerstwa Skarbu na ręce władzy, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni od doręczenia, piśmiennie lub telegraficznie. Nadanie rekursu na pocztę lub telegraf uważa się za wniesienie.

Art. 20.

Wymierzoną i zapłaconą daninę uwzględni się przy wymiarze i poborze ogólnej daniny od majątku.

Art. 21.

Dekret niniejszy nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Art. 22.

Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, dnia 29 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent ministrów:
(—) *I. J. Paderewski*

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich*

(Dz. Pr. № 11 z dnia 4 lutego 1919 r., poz. 128).

28.

Komunikat Ministerstwa Skarbu

w sprawie poboru jednorazowej państwowej daniny.

Wzrastające z dnia na dzień potrzeby państwowe, a w pierwszej linji nadzwyczajne wydatki na obronę granic, na akcje społeczne Państwa i t. d. tudzież konieczność jaknajrychlejszego ich zaspokojenia nakładają na Rząd obowiązek zasilenia Skarbu Państwa nadzwyczajnemi wpływami. Chodzi tu w szczególności o zapewnienie Państwu takich dochodów, które by możliwie jaknajrychlej wpłynęły do kas państwowych, nie oddziaływały szkodliwie na żywotne interesy społeczeństwa, nie spaczały obecnie obowiązującego systemu podatkowego i nie stały wreszcie na przeszkodzie gruntownej reformie podatkowej w przyszłości.

Powody te skłoniły rząd do wydania dekretu w przedmiocie jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale.

Danina ta nie jest opłatą definitywną, lecz tylko zaliczką na wprowadzić się mającą ogólnopaństwową daninę od majątku. Względy czysto techniczne, a w szczególności wskazany pośpiech w wymiarze i poborze powyższej zaliczki musiały doprowadzić do tego, że narazie posiadłość grun-

towa w porównaniu z nieruchomościami miejskiemi i kapitałami nie będzie równomiernie obciążoną. Zaznacza się jednak z całym naciskiem, że nierównomierności te będą uchylone przy wymiarze daniny definitywnej, która będzie rozłożona na wszystkie przedmioty majątkowe na jednolitej zasadzie z uwzględnieniem ich wartości. Przy wymiarze tej daniny definitywnej będzie zaliczka potrącona.

W szczególności zaznacza się, że stworzenie wolnego od podatku minimum egzystencji dla posiadłości gruntowej na wzór minimum egzystencji, przewidzianego w art. 3 i 6 dekretu dla nieruchomości miejskich i dla majątku w kapitale, nie mogło nastąpić jedynie ze względów czysto technicznych, gdyż wyśledzenie mniejszych gospodarstw gruntowych i oszacowanie ich wartości, celem uwolnienia ich od podatku, wymagałoby przy obecnym systemie podatków gruntowych znacznego nakładu pracy i czasu, i odroczyłoby pobór daniny na czas nieograniczony. Zresztą dekret przewiduje fakultatywne ulgi podatkowe dla mniejszych gospodarstw gruntowych.

Również okazuje się na pozór pewna nierównomierność w obliczaniu wzajemnego stosunku marek i koron. Tu jednak zaznacza się, że jeżeli w art. 5 dekretu przyjęto stawkę w koronach w stosunku do stawki w markach, wedle równi, mniej więcej, 1 marka=1.75 koron, to stało się dlatego, żeby efektywne obciążenie podatkowe własności gruntowej w obu byłych okupacjach było, uwzględniając wartość obiegową obu tych walut, możliwie równomierne. Wprawdzie w art. 3, 4 i 6 dekretu przyjęto stosunek marki do korony wedle równi 1 marka = 1.50 koron, jednak miano tu na względzie, że w tych artykułach chodzi nie o stawkę podatku, lecz o podstawy wymiaru, t. j. o ustalenie wartości przedmiotu majątkowego. Przy tych przedmiotach zaliczka jest ustanowiona w procentach wartości, a zatem stosunkowe obciążenie podatkowe przedmiotów, szacowanych w markach lub koronach, będzie równomierne.

29.

Dekret

w przedmiocie amnestji przy przekroczeniach przepisów o podatkach bezpośrednich, opłatach skarbowych oraz podatku od spadków i darowizn.

Na wniosek Rady Ministrów stanowię co następuje:

Art. 1.

Kto wbrew obowiązującym na ziemiach byłego zaboru rosyjskiego przepisom prawnym przez niezłożenie deklaracji lub innych danych w czasie do końca 1918 r. udaremnił wymiar podatków bezpośrednich, jakoteż kto wbrew obowiązującym przepisom prawnym w tymże czasie przez złożenie nieprawdziwej deklaracji lub innych nieprawdziwych danych bądź udaremnił względnie usiłował udaremnić wymiar tych podatków, bądź też spowodował względnie usiłował spowodować wymiar tych podatków w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, uzyska uwolnienie od kary, jeżeli do końca czerwca 1919 r. złoży właściwej władzy skarbowej deklarację względnie dane zgodne z prawdą. Dotyczy to wszystkich wypadków, w których do czasu przedłożenia zgodnych z prawdą deklaracji względnie prawdziwych danych nie zapadło prawomocne orzeczenie co do kary.

Art. 2.

Osoby, które w czasie do końca r. 1918 nie dopełniły obowiązku uiszczenia opłat skarbowych (stemplowych, aljenacyjnych) w myśl przepisów prawnych, obowiązujących na ziemiach byłego zaboru rosyjskiego, nie ulegną karom, przewidzianym w odnośnych przepisach, jeżeli kwotę, przypadającą tytułem opłaty skarbowej, uiszczą dobrowolnie do końca czerwca 1919 r.

Art. 3.

Jeżeli w czasie do końca 1918 r. oświadczono nieprawdę celem udaremnienia wymiaru opłaty skarbowej (stemplowej, aljenacyjnej) art. 2 lub celem spowodowania wymiaru w kwocie niższej niż należy się według ustawy, natenczas winny uzyska uwolnienie od kary, jeżeli do końca czerwca 1919 r. poda władzy skarbowej dane zgodne z prawdą. Dotyczy to wszystkich wypadków, w których do czasu dostarczenia danych prawdziwych nie zapadło prawomocne orzeczenie co do kary.

Jeżeli winny równocześnie z dostarczeniem danych zgodnych z prawdą nie uiścił kwoty, przypadającej tytułem opłaty, natenczas władza skarbowa może zwolnienie od kary uzależnić od uiszczenia w pewnym terminie lub zabezpieczenia.

Art. 4.

Przepisy art. 3 stosują się odpowiednio także i do podatku spadkowego i podatku od darowizn, ustanowionych na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego.

Art. 5.

Wykonanie tego dekretu poruczam Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, d. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
w. z. (—) *Byrka.*

(Dz. Praw № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 191).

30.

Rozporządzenie

Ministerstwa Skarbu w sprawie obowiązkowego ogłaszania perjodycznych sprawozdań przez przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków.

Sprawozdania przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, o których mowa w art. 473 ros. ust. o podatkach bezpośred-

nich, względnie w art. 22 rozporządzenia Szefa Administracji przy Ces. niem. Generał-Gubernatorstwie Warszawskiem z dnia 7 sierpnia 1916 r. (Dziennik rozporządzeń № 40, poz. 125) mają być umieszczane w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“.

Administracja „Dziennika Urzędowego“ mieści się w Wydziale Gospodarczym Ministerstwa Skarbu, Nowy Świat 69.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

31.

Dekret

o utworzeniu Pocztowej Kasy Oszczędnościowej.

Art. VII.

Wpływy P. K. O. są wolne od podatku.

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 163).

32.

Dekret

w przedmiocie statutu Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

Art. 33.

Listy zastawne i kupony Banku wolne są od opłaty stempla i podatku od kuponów.

(Dz. Pr. № 12 z dnia 6 lutego 1919 r. poz. 134).

33.

Dekret

w przedmiocie przepisów tymczasowych o zakładach drukarskich i składach druków.

Art. 14.

Dekret niniejszy nie uchyla żadnych przepisów, dotyczących handlu, przemysłu lub podatków zarówno państwowych jak komunalnych.

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 146).

Opłaty skarbowe.

34.

Dekret

w przedmiocie statutu Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

Art. 4.

Operacje, dokonywane z udziałem Banku, a w szczególności akty kupna gruntów przy pomocy Banku, zabezpieczenia i wykreślenia pożyczek, oraz akty, dokumenty, pisma i odpisy, sporządzane przez urzędy państwowe (sądowe i administracyjne) lub urzędom tym składane albo przez nie wydawane, o ile dotyczą czynności, dokonywanych z udziałem Banku, wolne są od opłat stemplowych, sądowych i wszelkich wogóle opłat skarbowych i samorządowych. Posiadłości ziemskie, parcelowane i sprzedawane przy pomocy finansowej Banku, wolne są od podatków od przyrostu wartości.

Art. 33.

Listy zastawne i kupony Banku wolne są od opłaty stempla i podatku od kuponów.

(Dz. Pr. № 12 z dnia 6 lutego 1918 r. poz. 134).

35.

Dekret

o utworzeniu Pocztowej Kasy Oszczędnościowej.

STATUT ORGANIZACYJNY
„Pocztowej Kasy Oszczędnościowej“.

Art. 6.

11) Przekazy (czeki), wystawiane w obrocie przekazowym, wszelkie oświadczenia i dokumenty, wystawione przez uczestników, tudzież rachunki (wyciągi konta), wystawiane przez P. K. O. są wolne od opłat stemplowych.

Art. 7.

2) Wkładający otrzyma bezpłatnie i bez opłaty stemplowej książeczkę wkładową, na której umieści własnoręczny podpis, a jeśli nie umie pisać, — znak odręczny w obecności osoby, znanej urzędnikowi zbiornicy i jej dodatkowym podpisem.

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 163).

Patrz nadto art. 2 i 3 Dekretu w przedmiocie amnestji, umieszczonego w numerze niniejszym „Dziennika Urzędowego” pod poz. 29.

Podatek spadkowy i podatek od darowizn.

Patrz art. 4 Dekretu w przedmiocie amnestji, umieszczonego w numerze niniejszym pod poz. 29.

Przepisy walutowe.

36.

Dekret.

W celu umożliwienia dalszej działalności Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej i w uzupełnieniu

Dekretu z dnia 31 grudnia 1918 r. (Dz. Praw № 4 z dn. 10 stycznia 1919 r. poz. 89) upoważniam na mocy Uchwały Rady Ministrów z dnia 6 b. m. Dyrekcję Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej do przygotowania w Warszawie dalszych 250 miljonów marek polskich ponad sumę 500 miljonów, wskazanych w art. 3 Ustawy Kasy z dnia 7 grudnia 1918 r. z tem, aby Dyrekcji przysługiwało w danym wypadku prawo przygotowywania nietylko 500 markowych odcinków, lecz także i mniejszych podług swego uznania, stosownie do potrzeby rynku pieniężnego.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 167).

37.

Dekret

o zakazie wywozu kruszców w monetach, sztabach i wyrobach.

Art. 1.

Wywóz złota i srebra w każdej formie, jako to: w monetach, sztabach i wyrobach wszelkiego rodzaju zostaje wzbroniony.

Art. 2.

Podróżni, przejeżdżający granicę, mają prawo przewieźć prócz ślubnej obrączki służące im do własnego użytku: jeden zegarek i nie więcej niż dwa pierścionki.

Art. 3.

Przekroczenie niniejszego zakazu pociąga konfiskatę wywożonych przedmiotów oraz karę pieniężną do wysokości ich dziesięciokrotnej wartości rynkowej, prócz tego karę więzienia do 1 roku.

Art. 4.

Dekret niniejszy otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Dan w Warszawie, d. 4 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Dz. Pr. № 13 z dnia 7 lutego 1919 r. poz. 144).

38.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania banknotów niemieckich.

Wobec tego, że Kasy Skarbowe przyjmują wszystkie banknoty niemieckie, nie wyłączając wcale 50-markówek z czarną obwódką, wypuszczonych przez Bank Rzeszy w październiku 1918 r., zawiadamia się, że aż do dalszych zmian wszyscy są obowiązani przyjmować wymienione banknoty bez żadnej różnicy.

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 roku.

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

(Monitor Polski № 34 z dnia 12 lutego 1919 r.).

Prawo ubezpieczeniowe.

39.

Rozporządzenie

w przedmiocie rozszerzenia działalności Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń w Krakowie na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 1.

Udzielam pozwolenia towarzystwu ubezpieczeń w Krakowie rozszerzyć swą działalność na mocy § 4 statutu na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 2.

Towarzystwo w swej działalności na ziemiach polskich dawnych zaborów rosyjskiego i pruskiego stosuje się we wszystkiem do praw i przepisów ubezpieczeniowych, obowiązujących tymczasowo na terenie tych ziem.

Art. 3.

Towarzystwo dopełni ilość okręgów wyborczych dla wyboru delegatów (§ 12 statutu) okręgami, utworzonemi na obszarze nowej działalności Towarzystwa.

Art. 4.

Towarzystwo zwiększa ilość członków Rady Nadzorczej (§ 17) odpowiednią ilością członków, wybieranych przez nowe okręgi wyborcze.

Art. 5.

Towarzystwo, stosując się do obowiązujących w innych prowincjach przepisów, rozciąga moc prawną p. p. 1, 2, 3, 4, 5, 9 i 11 § 77 statutu na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 6.

Dyrekcja Towarzystwa przedstawi najbliższemu ogólnemu zgromadzeniu członków projekt zmian odnośnych §§ statutu (12, 17, 77) i uchwałę ogólnego zgromadzenia w tym względzie prześle do zatwierdzenia rządowego.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Englich.*

Szef Sekcji:
(—) *Zachert.*

(Monitor Polski № 35 z dnia 13 lutego 1919 r.).

40.

Rozporządzenie.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1918 r. („Monitor Polski" № 241) naznaczam inspektora Towarzystwa „Rosja", Jana Jagielskiego, komisarzem głównym do spraw zagranicznych towarzystw ubezpieczeniowych, działających na terenie byłych okupacji austrjackiej i niemieckiej.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1918 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Monitor Polski № 4 z dnia 7 stycznia 1919 r.)

Przepisy o instytucjach bankowych.

41.

Rozporządzenie

w przedmiocie zmiany § 17 ustawy Piotrkowskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego, uchwalonej przez połączone władze Towarzystwa w dniu 18 września 1918 r.

Art. 1.

Pierwszy ustęp § 17 ustawy Piotrkowskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego ma mieć brzmienie następujące: „Dłużnicy mogą w każdym czasie zwrócić przed terminem pozostały w kapitale dług częściowo, wszelako w ilościach nie mniejszych od stu rubli i w okrągłych setkach, lub też całkowicie przez wniesienie listów zastawnych z kuponami bieżącemi".

Warszawa, dnia 28 stycznia 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

Szef Sekcji:
(—) *F. Zachert.*

(Monitor Polski № 35 z dnia 13 lutego 1919 r.).

42.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu.

Wszystkie działające na terytorjum b. Królestwa Kongresowego instytucje kredytu długo i krótkoterminowego, w tej liczbie i towarzystwa wzajemnego kredytu, oraz towarzystwa kas zaliczkowych na zastaw ruchomości (lombardy) powinny:

1. Nadesłać do Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69) przed dniem 1-ym marca r. b. statuty, na zasadzie których działają i sprawozdania roczne za lata 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, oraz
2. nadsyłać do Ministerstwa Skarbu bieżące sprawozdania roczne i bilanse miesięczne i
3. publikować sprawozdania roczne i bilanse miesięczne w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69).

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Monitor Polski № 35 z dnia 13 lutego 1919 r.).

43.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu.

Zagraniczne instytucje kredytowe, działające na terenie byłych okupacji niemieckiej i austrjackiej, zostają poddane pod zwierzchni nadzór i kontrolę Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

Szef Sekcji:
(—) *F. Zachert.*

(Monitor Polski № 35 z dnia 13 lutego 1919 r.).

Pożyczki państwowe.

44.

Rozporządzenie.

Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej 1918 r. mają być przez wszystkie instytucje rządowe przyjmowane w 90% swej wartości nominalnej zamiast gotówki, jako wadja przy licytacjach, oraz jako kaucje: a) akcyzowe, b) przy zawieraniu umów i kontraktów ze Skarbem Polskim, c) składane do depozytów instytucji sądowych i wszelkich innych instytucji rządowych w wypadkach, gdy prawo składanie kaucji pieniężnych przewiduje. Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej będą przyjmowane przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową za opłatą

o połowę mniejszą od ustalonej za przechowywanie papierów procentowych wogóle.

Warszawa, dnia 26 stycznia 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

(Monitor Polski № 34 z dnia 12 lutego 1919 r.).

Monopol spirytusowy.

45.

Dekret

w sprawie uregulowania produkcji spirytusu.

Na wniosek Rady Ministrów stanowię co następuje:

Art. 1.

Wszelkie zezwolenia, wydane dotychczas na pędzenie okowity lub spirytusu, tracą swą moc obowiązującą. Zezwolenia na uruchomienie gorzelni wydaje Ministerstwo Skarbu ze zgodą Ministerstwa Aprowizacji.

Art. 2.

Właściciele gorzelni wzgl. urządzeń gorzelnianych lub ich dzierżawcy, w których był potajemnie pędzony spirytus, podlegają karze ciężkiego więzienia od roku do lat 5 łącznie z karą pieniężną od 5.000 mk. do 100.000 mk.

Całe urządzenie gorzelniane oraz zapasy spirytusu i surowców ulegają konfiskacie na rzecz Skarbu.

Art. 3.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; wykonanie go polecam Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, dnia 30 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

(Dz. Pr. № 11 z dnia 4 lutego 1919 r. poz. 130).

OGŁOSZENIA.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego
„WARSZAWSKI LOMBARD PRYWATNY"

stosownie do § 42 ustawy zawiadamia niniejszem p. p. Akcjonarjuszów, że Ogólne Zebranie Towarzystwa odbędzie się w dniu 29 marca r. b„ o godz. 8-mej wieczorem, w biurze Zarządu, przy ulicy Marszałkowskiej № 151.

Obradom podlegać będą następujące przedmioty:

1) Odczytanie i zatwierdzenie sprawozdania i bilansu za 19-ty rok operacyjny 1918.
2) Ustanowienie budżetu za rok 1919.
3) Wybór Członka Zarządu i zastępcy.
4) Prolongowanie kontraktu z Dyrektorem - Zarządzającym.
5) Wybór Członków Komisji Rewizyjnej.
6) Upoważnienie Zarządu do korzystania z kredytu.
7) Wnioski Akcjonarjuszów i Zarządu, rozpatrywać się mogące.

P.p. Akcjonarjusze, zamierzający uczestniczyć w Ogólnem Zebraniu, zechcą złożyć najpóźniej w dniu 22-gim marca r. b. w biurze Zarządu akcje lub kwity depozytowe tak państwowych, jak również prywatnych instytucji kredytowych, przez Rząd zatwierdzonych.

ZARZĄD
Banku Właścicieli Nieruchomości
w Warszawie, Trębacka 11,

zawiadamia p. p. Stowarzyszonych, że 3-cie Zwyczajne Ogólne Zebranie odbędzie się w dniu **2 Marca r. b.**, o godz. 12-ej w południe w lokalu Banku.

Porządek dzienny:

1) Wybór przewodniczącego.
2) Przedstawienie i zatwierdzenie sprawozdania za 1 okres operacyjny od 1. 12. 1917 r. do 31. 12. 1918 r.
3) Zatwierdzenie budżetu na 1919 r.
4) Wybór ustępujących członków Rady, Komisji Rewizyjnej i Członków Zarządu.
5) Wnioski Władz Banku.
6) Wnioski Stowarzyszonych.

W razie nieprzybycia wymaganej przez Ustawę liczby Stowarzyszonych, następne Ogólne Zebranie odbędzie się w dniu **16 Marca r. b.** o godz. 12-ej w południe w lokalu Banku i zapadłe na niem postanowienia bez względu na liczbę osób będą obowiązujące.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 3958. 20. II. 19. 1000.